HỘI-NGHỊ LƯƠNG-TÂM

MỤC - SƯ PHAN - VĂN - HIỆU, SỐC - SẢI, NAM - KỲ

MỘT buổi chiều kia, trời thanh, mây tạnh. Sau khi nghe bài giảng rất cảm-động, anh HỮU-ĐẠO hứa với một bạn mình ngày mai sẽ cùng đi làm chứng cho Chúa để cứu người tội-lỗi.

Về đến nhà, cơm nước xong, anh tính nghỉ sớm, đặng mai đi cho khỏe. Bỗng đâu nghe tiếng người đằng-hắng, rồi thấy bác TƯ-KỶ vào nhà. Kế đó, chú NHỨT-NHẤT cũng tới, lại kèm theo mụ vợ, tên là HỒ-THẸN.

Chủ khách chào hỏi xong, HỮU-ĐẠO mời ngồi. Bác TƯ-KỶ hỏi thăm: «Mạnh-giỏi thế nào, mai có rảnh không?» HỮU-ĐẠO đáp: «Lúc nầy, cám ơn Chúa, mạnh, gia-quyến cũng bình-yên. Mai tôi định cùng một người bạn đi làm chứng về Chúa ở một làng kia.»

MỤC-SƯ PHAN-VĂN-HIỆU

Bác TƯ-KỶ nghe nói, tỏ sắc mặt buồn, bèn than rằng: «Chà! năm nay quẫn-bách quá, nhà anh nghèo, con anh đông, công-việc bề-bộn. Anh đi thì mất công, thất-lợi, lại hao-tốn bạc-tiền. Ở nhà, biết vợ con có lo kham không, hoặc kẻ trộm thừa cơ đến viếng nhà anh, thì con ma nghèo nó ăn-nuốt còn gì! Thôi, xin anh khoan đi đã. Rán làm cho khá, đủ ăn và có dư phòng khi đau-ốm, rồi sẽ nghỉ cả một tháng mà đi luôn cũng tốt. Có lẽ tôi cũng đi với anh nữa!»

HỮU-ĐẠO nghe bác TƯ-KỶ bàn, coi bộ lưỡng-lự. Song vừa gắn-gượng đáp, thì chú NHỨT-NHẤT tiếp rằng: «Tôi lấy làm hiệp ý với anh TƯ-KỶ lắm. Tôi nghĩ: Anh thì nghèo, ăn-mặc kém người. Lại dốt, học-thức chẳng bao nhiêu. Miệng thì nói ngập-ngừng ngập-ngữi. Đi ra, sao cũng gặp người giàu-có, họ khinh, gặp người trí-thức—anh biết đời nay người ta học-thức rộng lắm, cả đến đờn-bà cũng biết làm nhựt-trình nữa,—họ bỉ, gặp kẻ miệng-lưỡi, nó xài, thì biết lấy gì mà chống lại cho khỏi bị gạt?»

Mụ HỒ-THẸN lại xía miệng thổi thêm rằng: «Tuy anh dốt, nghèo, và nói-năng dở, chớ bấy lâu từ trong thân-thuộc chí làng tổng, ai cũng khen là người tử-tế, biết cư-xử. Nay anh đi ra nói về đạo Chúa, tuy biết là việc chánh-lý, lẽ hiền-lành mặc lòng, nhưng người đời ít ai ưa, trái lại, nhiều khi chống-báng nữa. Ngộ kẻ tiểu-nhơn buông lời lỗ-mãng, đứa cộc-cằn dở miếng võ-phu (tôi biết anh cũng còn tánh nóng), thì anh chẳng mang tiếng thị-phi và thất-danh đáng thẹn lắm sao?»

—«Vậy, ba anh em tôi, vì tình bằng-hữu, khuyên anh tốt hơn là đừng đi. Để ai đi thì đi, không phải một mình anh mà đủ. Có mục-sư, thầy giảng và

thiếu chi người dư ăn, họ đi rồi, cũng được mà!»

Hữu-đạo bị đánh một trận thiêng-liêng, coi xuôi cò, xụ mặt, bủn-rủn cả tay chơn. Anh ngẫm-nghĩ không biết phải trả lời làm sao, đành ngồi làm thinh, dường như hối-hận vì đã hứa lỡ với bạn mình trước mặt Chúa.

Thình-lình nghe có tiếng sột-sạt, anh ngước lên, thấy ngoài cửa bước vô bốn người. Nhìn kỹ, thì là: Ông cụ Bác-ai, cậu hai Dạn-dĩ, thầy ký Trung-tín và vợ là Tỉnh-tâm.

Số là bốn người nầy nhà ở gần sát Hữu-đạo, nghe bên nhà có tiếng chuyện-trò, nên qua chung vui. Hay đâu thấy bọn kia đương diễn-thuyết, họ bèn đứng ngoài rình nghe hết trơn-trọi mọi lời đó, có ý để thử coi Hữu-đạo thế nào. Thấy anh ta làm thinh, biết là bị cám-dỗ, nên họ xông vô giải nguy.

Ngồi xuống ghế, họ nhường cho cụ Bác-ai nói trước. Cụ rằng: «Theo lời của qui anh em nói nãy giờ, nghe cũng hơi có lý đó, song chỉ tỏ ra tánh xác-thịt và sự vô-tín mình thôi. Chỉ lo ích mình, mà không lo cứu người. Việc làm ăn là thường, năm nầy qua năm khác, ngày bữa chi! Còn việc cứu người là việc quan-hệ và cần-kíp lắm. Bộ các anh quên lời Chúa phán: 'Các ngươi hãy đi khắp thế-gian giảng Tin-Lành cho mọi người.' Lời ấy phán cho cả môn-đồ chớ? «Vì ai **kêu-cầu** danh Chúa thì được cứu, nhưng họ **chưa tin** Ngài thì kêu-cầu sao được? **Chưa nghe** nói về Ngài, thì làm thế nào mà tin? Nếu chẳng ai đi **rao-giảng**, thì **nghe** làm sao? Nếu chúng ta vì cớ tư-lợi mà không đi, thì trong giờ đó biết bao linh-hồn hư-mất!

«Tôi nhớ: Có hai người khách kia đi mua heo, ngồi một chiếc thuyền con. Một anh có mang bạc trong lưng, một anh không. Thình-lình sóng vỗ, thuyền chìm. Anh có mang bạc biết lội, anh nọ không. Anh kia lội lên được, mở dây nịt và quần áo, để trên bờ, đặng trở xuống cứu anh nọ đương ngắc-ngoải. Cắc-cớ thay, một thằng nhỏ lại ôm cái dây-nịt chạy riết. Anh ta quýnh-quíu khó toan, nóng lòng trọng của hơn người, đành bỏ người nọ cho dòng nước, làn sóng lôi đi, còn anh ta quyết đuổi theo đứa nhỏ, **tìm gói bạc.** Té ra đứa nhỏ chạy lanh, trốn đâu mất, nên anh tìm không ra, bèn trở lại. Ôi thôi, bạn đi đời rồi, còn đâu mà cứu?

«Anh Hữu-đạo ơi! Nếu ngày mai anh ở nhà làm-ăn, dầu được đôi chục bạc đi nữa, song anh có nghe những linh-hồn chung-quanh anh đang hấp-hối rên tiếng kêu-xin cứu-vớt kia không? Sao anh cứ lo tìm túi bạc? Có câu: 'Cứu một người sống, hơn một đống vàng.' Còn về vật-chất, thì Chúa phán: 'Trước hết hãy tìm-kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công-bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các ngươi mọi đều ấy nữa' (Ma 6: 33). Sa-lô-môn cũng chứng: 'Có người rải của mình ra, lại càng thêm nhiều lần; cũng có người chắt-lót quá bực, nhưng chỉ được sự thiếu-thốn' (Châm 11: 24). 'Chớ tham tiền; hãy lấy đều mình có làm đủ rồi, vì chính Đức Chúa Trời có phán rằng: Ta sẽ chẳng lìa ngươi đâu, chẳng bỏ ngươi đâu (Hê 13: 5), dầu khi đau-ốm cũng vậy.»

Dạn-dĩ nãy giờ ngứa miệng, trông cho dứt câu, bèn nói: «Xin lỗi ông cụ, cho tôi nối lời. Tôi không hiểu mình đi làm chứng về Chúa mà sợ người ta là sợ cái gì? Phải, người ta giàu-có, trí-thức, xảo-ngôn thiệt. Nhưng mình có phải đi dự cuộc thi sắc đẹp đâu mà lo quần-áo tốt! Chỉ ăn-mặc sạch-sẽ và theo lễ-phép là được.

«Phải đi thi lấy bằng-cấp gì mà cần có trí-thức? Đã đi làm chứng, thì có sao nói vậy. Mình dùng lời Kinh-Thánh tỏ cho mọi người biết người đời là có tội, tương-lai không tránh khỏi cơn thạnh-nộ của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Jêsus-Christ đã phó mình để chuộc tội người; vậy, ai tin thì được cứu. Vả, chính mình tôi tin và được

cứu đây nầy. Thế thì có cần học-thức gì mới làm được? Phao-lô dầu có học-thức, nhưng nào có dùng học-thức để cứu người đâu! Trái lại, ông nói nhờ quyền-phép Đức Thánh-Linh tỏ ra... (I Cô 2: 1-5).

«Còn sao lại sợ mất danh? Danh mình là chi? Kìa, Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, tuyệt-cao vô-đối, còn hạ mình chịu sỉ-nhục để cứu người thay, huống chi chúng ta, há lại tự-cao hơn Ngài? Phao-lô nói: Tôi không hổ-thẹn về Tin-Lành đâu.»

Thầy ký TRUNG-TÍN tuy ít nói, nhưng có tài nhớ nhiều câu Kinh-Thánh, bèn đọc câu nầy: 'Khá giữ trung-tín cho đến chết, rồi ta sẽ ban cho ngươi mũ triều-thiên của sự sống' (Khải 2: 10), rồi nói: «Nếu ta trung-thành mà rao-giảng đạo Chúa, cố sức mở-mang bờ-cõi nước Ngài, thì chẳng những việc lớn Chúa giao sẽ được thành-tựu mỹ-mãn, mà lại được Chúa khen khi Ngài tái-lâm: 'Hỡi đầy-tớ ngay-lành trung-tín kia, được lắm; hãy đến hưởng sự vui-mừng của Chúa ngươi.' Vả, theo lời tiên-tri trong Kinh-Thánh, tôi tin chắc ngày ấy gần lắm rồi.»

«Vậy, hỡi các bác TƯ-KỶ, NHỨT-NHẤT và HỒ-THẸN! Hãy nín đi, lui đi. Các bác là người nghĩ gần mà chẳng ngó xa, hay tưởng có mình mà không nhớ ai. Các bác hay đi đây đó, phá đám người hiền-lương và tài-lực. Thật các bác là tôi-tớ của quỉ Sa-tan, các bác không sợ sự đoán-xét của Đức Chúa Trời sao?»

Bọn kia hết lời, nín thinh, kéo nhau ra về. Đi đường, họ lại xầm-xì cùng nhau rằng: «Nó giỏi thắng ta khi nầy, còn hòng khi khác... Mai chúng ta qua nhà anh X chơi...»

Khi bọn ấy đã đi, cô TỈNH-TÂM nói: «Xin chúng tôi cầu-nguyện.» Cả thảy quì gối. HỮU-ĐẠO ăn-năn, khóc-lóc dữ, vì đã nghe theo lời cám-dỗ, thiếu chút nữa thì phạm tội thất-tín và mất dịp cứu người. HỮU-ĐẠO hứa rằng: «Từ rày về sau, dầu ai nói gì mặc lòng, tôi cứ việc mỗi tuần dâng thì-giờ đi làm chứng cho Chúa. Và mai nầy quyết-định **khởi-công**.»

Xong cuộc, họ hát ngợi-khen Chúa, rồi giải-tán, ai về nhà nấy, té ra đã quá nửa đêm rồi! (Đây là tờ biên-bản của cuộc Hội-nghị Lương-tâm đó).

CHẾT TỨC LÀ THẮNG!

DƯỚI đây là lời ông *C. T. Studd*, Hội-trưởng một Hội truyền-đạo bên Phi-châu, luận về **«SỰ CHẾT,»** nhằm năm 1915:

«Nếu *Studd* chết, sẽ có gì xảy ra?» Phải đáp lại câu hỏi thông-thường và đại-đột ấy. Đây, *Studd* xin tự trả lời:—

«Bấy giờ miệng chúng tôi đầy sự vui-cười, lưỡi chúng tôi hát những bài mừng-rỡ» (Thi 126:2). Hết thảy chúng ta sẽ hò-reo: **«A-LÊ-LU-GIA!»** Thế-gian sẽ mất một tên điên-đồ nhứt, và Đức Chúa Trời sẽ làm những việc lạ-lùng hơn bội phần vì đã bớt được một tên điên-đồ ngăn-trở Ngài. Đừng có đám tang, đừng phúng vòng hoa, đừng nhỏ nước mắt, và cũng đừng hát điệu ưu-sầu. Ai nấy hãy chúc-mừng nhau. «Nếu mạng tôi bị dâng lên, thì tôi sẽ làm vui lòng và chúc-mừng anh em; còn anh em cũng hãy làm vui lòng và chúc-mừng tôi» (Phil. 2: 17-18.—Theo bản dịch của Giám-mục *Lightfoot*, thuộc Hội *Anglicane*). Tôi nài-xin một đều đặc-biệt, là hãy ca-hát bài vui-mừng như có đám cưới. Đức Chúa Trời chúng ta vẫn sống, nên chẳng có việc chi khác đáng kể là nghiêm-trọng. Đám tang thứ nhứt của Trung-ương Phi-châu Tuyên-đạo Hội sẽ cử-hành khi nào Đức Chúa Trời chết. Nhưng cõi đời đời chưa hết, thì Đức Chúa Trời cũng chưa chết đâu; vậy, mọi người khá vui-mừng! Tiến lên! Ai nấy hãy nhìn thẳng trước mặt mình mà tấn-tới! A-lê-lu-gia! Ngợi-khen Đức Chúa Trời Toàn-năng! Chết tức là thắng!—*T. K. B. dịch.*